

Nr 61.

Av herr Ericsson, Carl Eric, m. fl., om pension åt krigsförliste förste styrmannen C. W. A. Anderssons änka.

Genom beslut av 1937 års riksdag antogs en ny lag om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer (SFS 1937: 348). I förhållande till 1916 års lag innebar denna betydande ekonomiska förbättringar, vilket ytterligare accentuerades genom riksdagens beslut den 13 december 1939 samt även följande år senast genom lagändringen 1943.

I och med denna lagstiftning har samhället uttryckligen erkänt sig hava viss ekonomisk ansvarighet gentemot de personer, som beröras av krigsfall inom handelsmarinen. Att denna samhällets ståndpunkt är riktig och motiverad kan icke från något håll ifrågasättas. Men konsekvenserna därav böra enligt vårt förmenande icke endast göras tillämpliga på krigsfall, som inträffat under det senaste världskriget. Även under förra världskriget förekommo dylika fall, som ställde många personer inför betydande ekonomiska svårigheter. Visserligen fanns för dessa 1916 års lag om försäkring för olycksfall i arbete till följd av krigsåtgärd, varigenom berörda personer erhöilo vissa ekonomiska bidrag. I den mån dessa bidrag fortfarande utgå till efterlevande eller skadade, ha realvärdena därav decimerats i sådan grad, att de ej på något sätt motsvara de förmåner, som utgå på grund av krigsåtgärder under det senaste världskriget och därför ej heller kunna tjäna sitt syfte i den grad, som förutsattes vid tidpunkten för denna lagstiftnings tillkomst.

Den 1 eller 2 december 1917 krigsförliste i Nordsjön ångaren "Vind", tillhörig rederiaktiebolaget Bore i Göteborg. Hela besättningen omkom. De efterlevande erhöilo ersättning i enlighet med då gällande bestämmelser för dylika olyckshändelser. Bland de omkomna befann sig även förste styrmannen Carl Wilhelm Adrian Andersson, född den 22 november 1885. Denne efterlämnade hustru och en 10 månader gammal son. Den ersättning, som jämlikt 1916 års lag utbetalades av försäkringsaktiebolaget Fylgia, uppgick till 62:50 kronor per månad eller 750 kronor per år. Änkan, fru Märta Are (familjen har i samband med sonens uppväxt och uppfostran antagit släktnamnet Are), har på grund av sjukdom varit ur stånd att i nämnvärd mån bidraga till familjens uppehälle. Då dödsboet ej ägde några väsentliga tillgångar har fru Are haft stora svårigheter att draga sig fram och uppfostra sin son. Fru Are, som är född den 4 april 1889, har sökt men ej erhållit förtidspen-

sion. Det är givet, att familjen efter krigsutbrottet 1939 på grund av den därefter uppkommande försämringen av penningvärdet har haft ytterligare stora ekonomiska svårigheter.

Av samma skäl, som motiverade ovannämnda lagstiftning under senaste världskrig, torde de änkor och efterlevande till sjömän, som miste livet redan under första världskriget, nu böra tillerkännas en förstärkning av statsmedel till sina pensioner, som till följd av penningvärdesförsämringen betydligt understiga existensminimum. Eventuellt skulle därför lämpligen kunna tagas i anspråk en ytterst obetydlig del av det överskott på ca 225 miljoner kronor, som statens krigsförsäkringsverksamhet lämnat. Beloppets storlek torde böra tillmätas så, att det tillsammans med den nu utgående livräntan medger fru Are en skälig försörjning för framtiden. Riktigt synes även vara, att fru Are tillerkännes ett engångsbelopp, som ungefärligen motsvarar den upplupna summan av detta pensionsbelopp, därest detsamma utbetalats redan från 1939.

Därför föreslås,

att riksdagen måtte besluta tillerkänna fru Märta Are en årlig pension med belopp som må befinnas skäligt samt dessutom ett engångsbelopp, motsvarande denna pension sedan 1939.

Stockholm den 17 januari 1947.

Carl Eric Ericsson.

E. Wetter.

Anna Sjöström-Bengtsson.
